

novala nekega Turka. Ko so velevlasti temu ugovarjale, reklo se jim je, da bodo kamajkami ali okrajni glavariji v Armeniji kristijani. Velevlasti so se s tem zadovoljile.

Špansko. Vlada je sklenila poslati na Kubo, kjer je že po vsem otoku razširjena ustaja, na jesen še kacic 50 do 60 tisoč vojakov. Kdaj bode tega konec?

Afrika. Ker je italijanski general Baldissera že kacic 2 tisoč vojakov poslal domov, bode bržčas v kratkem sklenil s kraljem Menelikom mir. Ta mir bo seveda za Italijo zelo drag in nečasten.

Za poduk in kratek čas.

Nevednost, najdražja stvar v deželi.

(Slika; načrtal — ski.)

(Konec.)

Kar pa je prišlo še odslej, bilo je zlasti za starega Smrekarja že pravi križev pot. Sestradan in zdelan, pobit na duši in telesu, je naposled zbolel ter se moral uleči. Žena mu je stregla, a kakó, to je vedela najbolj sama in pa — Bog. Kmalu se je razglasilo, da ga je zadel mrtvoud in da dolgo ne bo več. Preležal je eno zimo, toda spomladi se je že prikazal tu pa tam, krevsajoč po cesti z mavho na hrbtu. Mrtvoud je zadel le desno stran života ter ga napravil samó nesposobnega za delo, ne pa še nesposobnega za življenje. Žena ga ni marala več rediti domá, in kaj je hotel drugega, nego vzeti v rokó beraško palico ter krevsati od hiše do hiše, prositi ubogajme. Za prej bogatega kmeta gotovo težak korak! Sedaj se je jel ljudém že nekoliko smiliti revež. Radi so mu dajali vsak po svoji moči, ta kruha, drugi moke, tretji zabele, četrti soli ali denarja; toda kmalu se je izvedelo, da še od tega, kar priberaóti ter prinese na dom, ne dobi revež od žene drugega kakor ostanke. To je ljudém zopet zamrzelo in marsikje so postali spet trdosrčni proti njemu, češ, ko bi to, kar mu damo, povžil sam, radi bi mu dajali, toda obá pa ne maramo rediti. Naposled je našel najboljšega podpornika v gospodu župniku, ki so mu pomagali obilno pri vsaki priložnosti, toda takó, da ni vedela levica, kar je delala desnica. Takó se je torej prevlekel do letošnje zime.

Kakor sami vidite, letošnja zima ni bila huda, pač pa mrzla in to je bilo krivo, da revež ni mogel iti več po beračenju, ker mu je pohabljeno telo odpovedalo službo. Moral je prebiti domá v mrzli sobi, ker revežu nihče ni pripravil potrebnih drv za kurjavo. Gladen in prezebajoč jel je naposled bolehati in žena mu je stregla. S tem je tudi povedano vse. To, kar pripovedujejo o njegovih poslednjih trenutkih, mora v človeku kar vzbujati grozo. Ko so gospod župnik zvedeli, da boleha, poslali so nekoga povedati ženi, naj pripravi, kar je potrebno, da ga pridejo previdet. Poslanec prišedši v kočó, ni našel žene nikjer, le bolnik je ležal na postelji, že kakor mrtev. Jel ga je dramiti, stresati za rame, klicati po imenu, toda nič. Mislil je, da je že proč, torej ga je jelo biti strah in že je hotel zbežati skozi vrata. Tu se je še toliko osrčil, da se je ozrl ter videl, da se je bolnik nekoliko zganil. Pa se vrne k njemu ter ga jame izpraševati to in óno, zlasti še to, kam je odšla žena. »Ój, žene že dva dni ni videti«, odvrne s težavo bolnik, »mene pa tu takó zebe in tudi lačen sem, lačen«. — »Kam pa je vendar šla?« nadaljuje oni; »župnik so namreč naročili, naj pripravi potrebno, da vas pridejo previdet«. — »Menda bo pri hčeri, ali kje«, odvrne bolnik in solzé ga poljejo, ko se spomni velike skrbi župnikove. »Ó, naj le pridejo«, nadaljuje; »veliko sicer nimam, toda nekaj bi jim še vendar-le rad povedal. Ó,

da bi vsaj kak teden še gledale moje oči«, vzdihne na to, »potem pa naj se zgodi sveta volja božja!«. In res častiti gospod so prišli, prinesli mu ne le sveto popotnico, marveč tudi precej drobiža, češ, naj mu žena potrebno kupi, da vsaj gládú ne bo umrl. Ó kakó so polivale solzé hvaležnosti reveža, dasiravno so bile že štete ure njegovega življenja! Ni ucajal tedna, kakor si je želel, umrl je sam, zapuščen, pozabljen, toda pripravljen; Bog da bi bili le mi takó!« —

»Lepa vam hvala, gospodinja, za ganljivo pripovedko, katera mi nikdar ne zgine iz spomina!« zakliče sedaj kovačica, sedeča pri peči, ko vidi, da je tovarišca umolknila. »Verjemite mi, da sem se mnogo naučila iz nje, kar bo dobro povedati tudi svojim mlajšim. Upam, da jih gane vsaj izgled, ako besede same časih ne pomagajo. Dobro, da so vam znane vse podrobnosti iz življenja tega trpina.«

»Kaj bi mi ne bile znane, saj sem jih gledala z lastnimi očmi, čula od zanesljivih prič«, odvrne kočarica. »Če je resnica, da izkušnje izmodré človeka, pa lahko svojim mlajšim pokažete sedaj z zgledom, kakó resničen je star pregovor, da nevednost je najdražja stvar v deželi, da ženiti se je treba čim bliže, ko je mogoče, in da le tista deklina je kaj vredna, ki se ne sramuje deti ná-se izdelkov svojih rok. Ako bi bil pokojni Smrekar dobil takšno, gotovo bi ne bil takó nesrečen in tudi njegovi otroci bi še kaj imeli. Takó pa ga bodo kleli še tjakaj v grob.«

»Ój, to je hudó, da je človeka kar groza«. —

»Mislim, da je, toda kar sem že rekla, ponovim še enkrat, da sam ni bil kriv vsega. Ko sem danes stala ob njegovem grobu, mislila sem si: Pridite semkaj-le, vi modrijani, ki ne morete dovolj prehvaliti tiste naše takratne nemške šole, da vidite, kak dobiček je prinesla temu-le revežu, ki je sedaj že na pravici božji! Ako bi se bil on namesto tiste nepotrebne nemščine naučil v šoli potrebnih vednostij za življenje, gotovo bil bi znal drugače ravhati s svojim premoženjem ter bi ne bil umrl takó gladen, zapuščen, pozabljen in preklinjan celó tjakaj v grob. Seveda tistim, ki nam takó vsiljujejo nemščino in trdijo, kakó je ona potrebna, je stokrat ljubši, da ostane kmet top in neveden, da se dá skubsti in odirati, kakor so to delali z rajnkim Smrekarjem, ker je ta nevednost njim najbolj v prid. Zató pa tudi sedanjí lastnik Smrekarjevega posestva toliko rogovili zoper Slovence in zoper naša gospoda dušna pastirja, ki skrbita ne le za večno, marveč kolikor mogoče tudi za časno srečo svojih ovčic. Povejte tudi to svojim mlajšim, da bodo vedeli, koga imajo pred seboj, ako pridejo v dotiko s takimi ljudmi, ki se jim bodo hlinili za prijatelje, ob enem pa bodo sovražili in zaničevali naš jezik ter hvalili tujega.«

»Gotovo jim povem«, odvrne tovarišca, »in lepa hvala, da ste me napotili na to. Sedaj pa z Bogom!« — »Z Bogom, srečno pot!« zakliče gospodinja ter zapre za svojo znanko hišna vrata.

Glas iz Brazilije.

Vladni braziljski list »O Paiz« podaje nastopno sliko o neverjetni bedi avstrijskih izseljencev: Avstrijski izseljenci se izkrevajo na otoku, oddaljenem kakih 50 minut vožnje od glavnega mesta Rio de Janeiro. Na tem otoku primanjkuje vode in morajo dovažati isto s celine. A voda, ki jo dovažajo v strašno umazanih čolnih, stoji često po dva, tri dni na pekočem solncu in se tudi meša s slano morskó vodo. Vsi izseljenci, ki morajo piti to vodo, dobé strašno drisko. Perilo si morajo izseljenci prati v morju, vsled česar je perilo vedno umazano. Izseljenci spé po tisoč v eni spalnici.

Te spalnice so brez oken. Ležati pa morajo na golem, ali pa na lastnih omotih, v kojih nosijo svoje — zadnje imetje. Tu leže vse vprek: moški, ženske, oženjeni, samci, mladi, stari, otroci, starci. — Vsi v strašni nesnagi. Ako bi navstal ogenj, zgoreli bi vsi. Okoli poslopja je strašen smrad vsled človeških odpadkov. V kuhinji gospodarijo kuharji, s kojih uprav kaplje mazanina. Gorje bolnikom! Ti leže v posebnem oddelku, pokriti s cunjami; o kakem čistem perilu ni niti govora. Umrli otroci leže se po več dnuj med živimi. Ker pa v oddelku za otroke pomrjejo malone vsi bolniki, zatajujejo matere rajši bolezen svojih otrok in jih nosijo umirajoče na svojih prsih. Sleherni dan naletajo o pregledavanju spalnic na pet, šest v cunje zavrtik mrtvih otrok, koje stlačijo potem v kake stare škatlje in jih pokopljejo. Na kratko: tu vlada najhujša človeška beda. — — Ta grozna slika bodi v resno svarilo vsem onim, ki hočejo iskati sreče onkraj morja v Braziliji!

Smešnica. Pijan vojak sreča svojega stotnika ter ga hoče dostojno pozdraviti, ali nikakor se ne more postaviti mirno. »Tepec!« zagrmí stotnik nanj, »menda si se ga že zopet preveč navlekel, da ne moreš mirno stati!« Vojak odgovori: »Gospod stotnik, saj ni res; pijan nisem, le dvojno vino sem pil, črno in belo, pa me vleče prvo sem, drugo tja.«

Razne stvari.

Domače. (Milostivi knezoškof) so se sinoči vrnili v Maribor z birmovanja v rogaški dekaniji. Prihodnjo nedeljo bodo pa v stolni cerkvi po slovesni sv. maši delili zakrament sv. birme.

(Birna v dekaniji jareninski.) Mil. knezoškof bodo birmovali na binkoštni ponedeljek v Jarenini, v terek pri Sv. Jakobu v Slov. gor., dne 28. maja v Svičini, dne 31. v Št. Ilju v Slov. gor., kjer bodo dne 1. junija posvetili župnijsko cerkev, dne 2. junija pri Sv. Juriju ob Pesnici in dne 3. pri Spodnji Sv. Kungoti.

(Preč. g. kanonik dr. J. Pajek) so se iz Bosne peljali skozi Zagreb v Budapešto na razstavo in od tod na Dunaj, kjer ta teden ostanejo za nekaj dnuj.

(Ali v Maribor dobimo okrožno sodišče?) Ne! In kdo je tega kriv, saj pravosodni minister sprvega ni bil zoper? Krivi so vsi oni mariborski »Nemci«, ki se skrivajo za staro klepetuljo, imenovano »Marburger Zeitung«, ker toliko bobnajo zoper notarja dr. Firbasa, ki ga je sedanji pravosodni minister premestil v Maribor.

(Nemški volk z Dunaja v Mariboru.) Sinoči je imelo nemško-nacijonalno društvo za Štajarsko shod pri »Gambrinu«, na katerem je govoril znani dunajski Wolf, urednik prusaške »Ostdeutsche Rundschau«. Koliko je bilo c. kr. uradnikov na tem shodu, ne vemo; mislimo, da nobeden. Noben c. kr. uradnik ne more in ne sme vleči s Schönererjem, Wolfom, Kordonom in kakor se že ti prusaki imenujejo.

(Učiteljstvo.) Za učitelja in šolskega vodjo k Sv. Kungoti na Pohorju pride g. Adolf Pacher, učitelj pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju; stalno službo pa dobila gpdč. Friderika Cvirn, podučiteljica v Čadramu, in Antonija Burda, učiteljica ročnih del v Žičah.

(Goljufija s poštno nakaznico.) Kiparski pomočnik Cajhen iz Ljubečne pri Celju je dne 20. maja vzdignil na pošti namesto 1 gld., poslanega z Laskega, 201 gld., ker je poštno nakaznico popravil. Toda le stiri gld. je zapravlil, in že so ga dobili žendarji.

(Poroka.) Gospod Dragotin Hribar, lastnik tiskarne v Celju, se je dne 19. maja poročil v Ljubljani z gospodično Evgenijo, rojeno Šumi.

(Shod volilcev) skličje binkoštni ponedeljek, dne 25. maja ob 3. uri popoldne v gostilnico g. Podgoršeka na Ponikvi ob južni železnici državni poslanec č. gosp. dr. Lav. Gregorec.

(Celjski mestni očetje) so imeli v terek popoldne sejo gledé prostora, kjer se naj zida nova višja gimnazija. Zedinili so se, da dajo prostor v Karolinskih ulicah pri Rysbeckovi hiši; toda na predlog »velikega Nemca« dr. Kovačiča mora država ondi sezidati nemško višjo gimnazijo z izključljivo nemškim učnim jezikom. Ubogi celjski »Nemci«, kako se bojijo krotke slovenščine!

(»Šaljivi Slovenec«.) Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov. Nabral in izdal Anton Brezovnik, učitelj v Vojniku. Ta druga, vsega priporočila vredna in za polovico pomnožena izdaja stane 90 kr., za pošti 1 gld. Dobiva se v knjigotržnici Ig. pl. Kleinmayr & F. Bamberg v Ljubljani.

(Nove cerkvene skladbe.) G. Karol Brvar, mestni organist v Celju, je te dni izdal »Cerkvene pesmi«, v katerih je osem mešanih zborov in dva moška. Cene žal, ne vemo povedati. O notranji vrednosti teh cerkvenih pesmij pa povemo prihodnjič.

(Volitve v okrajni zastop celjski) se bodo v kratkem vršile. Ker so celjski hišni posestniki iz veleposestva sedaj izključeni, je Slovencem zmaga tukaj in seve v kmečkih občinah zagotovljena, ako bodo edini.

(Zadruga »Rinka«.) Na »poziv savinjske podružnice slovenskega planinskega društva je bilo v nedeljo v Celju zborovanje, da se ustanovi zadruga, ki naj postavi hôtél v Logarjevi dolini. Zadruga je zagotovljena, ime ji bode »Rinka«, ki bode za 25 tisoč gld. stavila oni hôtél, ki se že prihodnje leto otvori.

(Pismeni zrelostni izpit) na mariborski gimnaziji se začne dne 8. junija. Ustni izpit bode pa bržčas že v prvi polovici julija.

(Spomenik Davorinu Trstenjaku.) Zaslужnemu pisatelju in zgodovinarju slovenskemu, pokojnemu župniku Davorinu Trstenjaku bodo letos postavili rodoljubi primerno spominsko ploščo na njegovi rojstni hiši v Kraljevcih pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

(Občinski odbor petrovške občine) je izvolil dne 16. maja za župana g. Antona Korena, za svetovalce so izvoljeni gg.: Planinšek Jurij, Fridrich Franc, Roter Jakob, Vizjak Anton. Ker je župan odločen katoliško-naroden mož, napoči za petrovško občino nova, veselejša doba.

(Iz Št. Lenarta nad Sevnico) se nam poroča: Tudi tukaj bi radi nekateri postali nemškutarji. »Tagespost« in »Weltblatt« sta jim vsakdanji evangelij. Treba bode v to sršenovo gnezdo sčasoma dregniti, da se naš kraj popolnoma sčisti.

(Ljudska veselica) bode v podzemeljski jami v Hudi luknji na binkoštni ponedeljek, dne 25. maja. Začetek ob 3. uri popoldne. Vspored: Krasna razsvetljava 300 m globoke votline. Godba in pevci Šaleske doline. Prosta zabava in dobra postrežba.

(Sprememba posestva.) Znano Mostnarjevo posestvo v Letušu pri Braslovčah je kupil g. Zanier iz Št. Pavla. — Posestvo Režekovo, katero je kupil mozirski nadučitelj, g. Fr. Praprotnik, je stalo samo 1400 fl. Dotični Mozirčan, ki je ono novico poslal nam in pa »Slovincu«, naj prihodnjič opusti take neslane šale, sicer ga objavimo!

(Poštna vest.) Od dne 16. maja naprej bode hodil poštni sel iz Št. Jurija ob južni železnici v Slivnico vsako nedeljo, ponedeljek, sredo in petek.

(Ogenj.) Dne 17. maja je po noči zgorelo gospodarsko poslopje in svinjski hlev g. Kupicu v Št. Lovrencu nad Mariborom. Kdo je zatrosil ogenj, se ne ve. Le s silo so rešili hišno poslopje gasilci. Hvala za trud!